

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: S. A., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 4.3.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2020 č.j. OAM-30/LE-BA02-BA04-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 4.3.2020** předanou k poštovní přepravě dne 10.3.2020 a soudu doručenou dne 11.3.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2020 č.j. OAM-30/LE-BA02-BA04-PS-2020, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), přičemž doba zajištění byla stanovena na 110 dnů do 8.6.2020.
2. **V žalobě** žalobce brojil zejména proti tomu, že stanovením doby zajištění na 110 dnů žalovaný zamezil žalobci právo na periodický přezkum jeho zajištění, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces stejně jako práva na osobní svobodu. Žalobce nesouhlasil se stanovením doby zajištění na 110 dnů v rámci jednoho rozhodnutí za situace, kdy platná právní úprava neumožňuje periodický přezkum důvodů zajištění. Praktický důsledek stanovení 110 dnů ve všech případech pak vede fakticky k situaci, kdy zajištěný žadatel o udělení mezinárodní ochrany se může pouze jednou bránit proti svému zajištění u soudu. Periodický přezkum zajištění žadatelů fakticky neexistuje. Rozhodnutí o zajištění navíc vychází ze spisového materiálu policie, není prakticky možné ho doplňovat, především ve prospěch účastníka řízení. Co se týká žádostí o opětovné posouzení důvodů zajištění podle ustanovení § 46 odst. 10 zákona o azylu, žalovaný ve své odpovědi na žádosti o poskytnutí informace ze dne 6.3.2020 č.j. MV-44843-2/OAM-2020, uvedl následující: „*V bodě č. 2 jsou požadovány informace týkající se podaných žádostí dle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu od 1.1.2018, a dále to, kolik z těchto žádostí bylo vyřízeno kladně. Ministerstvo vnitra v tomto kontextu uvádí, že požadované údaje nestatuje.*“ Takové vyjádření v obecné rovině vzbuzuje pochyby, zda je opravdu zajištěn periodický přezkum rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné posouzení účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K jeho zajištění přistoupil žalovaný podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu rozhodnout při splnění tří podmínek: (I) jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců; (II) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a (III) žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Naplnění první podmínky rozporovat nelze. To však neplatí ve vztahu k dalším dvěma podmínkám. Žalobce měl za to, že v jeho případě žalovaný zcela nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil svůj závěr o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Základním předpokladem toho, aby žalovaný mohl vyhodnotit, že žádost o mezinárodní ochranu cizinec podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnému vyhoštění je, že žalovaný bude znát důvody této žádosti. Pokud by totiž cizinec uvedl skutečnosti, které mohou nasvědčovat tomu, že mu v zemi původu hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy, nemohl by být logicky odůvodněn závěr o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný před jeho vydáním vůbec nezjišťoval důvody, pro které žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ani ho nevyslechl, pouze se omezil na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Za této situace měl žalobce za to, že závěr žalovaného o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu nemůže obstát. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu má žalovaný v případě, že je žádost o mezinárodní ochranu podaná v ZZC možnost rozhodnout o zajištění žadatele do 5 dnů ode dne podání žádosti. Tento časový rámec poskytuje žalovanému dostatečný prostor k tomu, aby žadateli minimálně umožnil poskytnout údaje k podané žádosti. O zajištění žalobce však žalovaný rozhodl, aniž by mu umožnil poskytnout údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a vycházel pouze z

policejních protokolů, které zachycují výpověď žalobce podanou v zcela jiných souvislostech a pro zcela jiné účely, než je řízení ve věci mezinárodní ochrany. Již toto samo o sobě dle žalobce dostatečně zpochybňuje zákonnost jeho zajištění podle zákona o azylu. Závěrem proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.2.2020 č.j. OAM-30/LE-BA02-BA04-PS-2020** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 8.6.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 19.2.2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen **ČR**), když předtím byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**) ze dne 16.2.2020 č.j. KRPK-14496-37/ČJ-2020-190022 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 13.2.2020 byl žalobce zadržen v kamionu spolu s dalšími deseti osobami, ke své osobě nepředložil žádný doklad totožnosti a ani neprokázal, že by na území ČR pobýval oprávněně. Bylo tedy zjištěno, že tento na území ČR neoprávněně vstoupil bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.

Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 14.2.2020 a v policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16.2.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že z X odcestoval před devíti měsíci, cílem jeho cesty je Francie, kde má sestřenici. Využil služeb převaděčů a za cestu zaplatil asi 2800 euro. Z Ukrajiny se mimo hraniční přechod dostal do Rumunska, kde pak nastoupil do nákladního automobilu, ve kterém byl zadržen a v němž směřoval do Německa. Sdělil také, že není rodinným příslušníkem občana ČR, nemá tady ani žádné příbuzné. Prohlásil, že nikde nežádal o azyl. Na dotaz, zda mu hrozí mučení, trest smrti nebo nelidské či ponižující zacházení uvedl, že se obává návratu do X, protože tam měl lásku a rodiče té dívky nesouhlasili s jejich vztahem. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdrav.

Žalobce tedy svým jednáním zcela vědomě porušuje právní předpisy ČR i Evropské unie (dále jen **EU**), když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států schengenského prostoru bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval, a aby je obešel, využíval služeb převaděčů a jel ukrytý v návěsu nákladního automobilu. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 16.2.2020 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, jakož ostatně činil již v minulosti.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Na území ČR přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu a to směrem z Rumunska, přičemž musel cestovat minimálně přes další stát EU. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to na území Rumunska či jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení

mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalobce tedy možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany evidentně měl, žádost však podal teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR při jeho cestě do Německa a jeho jednání je tedy naprosto účelové.

Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 8.6.2020.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.3.2020** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi zásadními skutečnostmi a zajistil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z obsahu spisových materiálů vyplývá, že žalobce na území ČR přicestoval dne 13.2.2020 ukrytý v návěsu kamionu společně s dalšími osobami, avšak policistům nepředložil žádný doklad totožnosti a neprokázal oprávněnost svého pobytu na území ČR, načež byl zadržen a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Na území ČR žalobce přicestoval již z území Rumunska, kde se potuloval a kde tedy měl možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu v případě žalobce, avšak po posouzení všech skutečností učinil závěr, že toto opatření by v jeho případě bylo neúčinné, neboť žalobce vědomě porušoval platný právní řád ČR i EU, neplnil své zákonem uložené povinnosti - na území ČR vstoupil neoprávněně, přičemž úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany na území ČR projevil značně účelově pouze až po svém zadržení Policií ČR, aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění (§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu). Proto u osoby žalobce lze i do budoucna oprávněně předpokládat vědomé nerespektování a porušování platného právního řádu ČR. K žalobcem namítané délce zajištění po dobu 110 dnů, v důsledku čehož mu dle jeho názoru bylo zasaženo do práva na spravedlivý proces či práva na osobní svobodu, bylo konstatováno, že tato byla uložena v souladu se zákonem - ustanovení § 46 odst. 5 zákona o azylu, přičemž žalovaný tuto délku v napadeném rozhodnutí odůvodnil a v tomto směru jsou tedy jeho námitky bezpředmětné. K námitce žalobce, že žalovaný vydal rozhodnutí o zajištění v ZZC, aniž by tomuto umožnil poskytnout údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že nemá zákonem stanovenou lhůtu k provedení tohoto úkonu, k němuž došlo dne 28.2.2020, tedy krátce po jeho zajištění, přičemž použitý obsah policejního protokolu ve vztahu k tomuto

předmětu řízení považuje za zcela dostatečný. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.2.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.3.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.2.2020 žalobci předáno dne 21.2.2020.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliiv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Ke stanovení doby zajištění na 110 dnů soud uvádí následující. I když určení délky setrvání v ZZC se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka zajištění stanovena. V souzené věci žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC do 8.6.2020, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení správní orgán vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo.

10. Ke stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v ZZC a ke zbavení osobní svobody se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) např. v rozsudku ze dne 21.5.2014 č.j. 6 Azs 33/2014–45, v němž uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstatat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 X proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci X proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.*“
11. Uvedené závěry NSS lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc a soud z nich proto bez dalšího vychází. Za dané situace soud konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu a vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR i EU. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu.
12. K otázce soudního přezkumu a jeho periodicity považuje soud za vhodné poukázat na to, že v rámci právního řádu existuje několik „vstupních bodů“, v nichž může cizinec iniciovat soudní přezkum zajištění, jeho důvodnosti a zákonnosti. Jednak může napadnout přímo předmětné rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby zajištění, jednak může za splnění zákonných podmínek podat žádost o propuštění ze zařízení a následně se obrátit s žalobou na soud, není-li jeho žádosti vyhověno. Pro průběh řízení před soudem stanoví zákon o azylu striktní lhůty, které zajišťují rychlost a efektivitu přezkumu, přičemž jejich stanovením bylo reagováno na neuspokojivý stav, který dokonce v některých případech odporoval mezinárodním závazkům ČR. O možnostech obrany proti napadenému rozhodnutí i o možnosti podat žádost o propuštění byl žalobce prokazatelně poučen.
13. Dále žalobce namítal, že žalovaný dospěl k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nesprávnému posouzení účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce svým jednáním zcela vědomě porušil právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států schengenského prostoru bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval, a aby je obešel, využíval služeb převaděčů a jel ukrytý v návěsu nákladního

automobilu. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 16.2.2020 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, jakož ostatně činil již v minulosti. Žalobce na území ČR přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu a to z Rumunska, přičemž musel cestovat minimálně přes další stát EU. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl na území Rumunska či jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve až poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalobce tedy možnost požádat o mezinárodní ochranu měl, avšak žádost podal až tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění reálným. Z jeho jednání tedy vyplývá naprostá účelovost. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud dále uvádí, že správní orgán není oprávněn v rámci řízení o zajištění posuzovat okolnosti týkající se důvodů k udělení či neudělení mezinárodní ochrany, správní orgán se v rámci řízení o zajištění mimo jiné zabývá otázkou účelu takového zajištění, zda jsou dány podmínky k zajištění cizince a možností uložení zvláštních opatření, nikoli posouzením, zda existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

14. Na základě shora uvedeného má zdejší soud za to, že skutkový stav žalovaný zjistil dostatečně a zcela v souladu s § 3 správního řádu a současně se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu lze považovat za účelovou, když existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když ji důvodnou neshledal s ohledem na shora uvedené.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 1. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně